

Arrest

nr. 145 930 van 21 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 juli 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. JADIN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché M. DEHANDSCHUTTER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 12 maart 2014 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 22 juli 2014 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk. Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op de veiligheidssituatie in zijn land van herkomst en op de problemen die hij er heeft ondervonden als Oeigoer, ook omdat hij een tijd in China woonde en werkte. We merken echter op dat hij zich hier reeds heeft op kunnen beroepen in zijn asielpcedure. Zijn asielaanvraag van 06.10.2010 werd evenwel afgewezen op 24.07.2013. De stukken die hij voorlegt om zijn angst voor terugkeer te ondersteunen (parlementaire vraag en antwoord, van 23.10.2002 en een resolutie van het Europese parlement van 18.04.2013 hebben geen betrekking op hem persoonlijk en bovendien had hij deze ook al kunnen voorleggen tijdens zijn asielpcedure. Hij maakt niet aannemelijk dat hij bij terugkeer het risico loopt op een onmenselijke behandeling, noch dat hij zal worden blootgesteld aan willekeurige vervolgingen. We hebben zijn asielperelateerde motieven dan ook niet weerhouden als een buitengewone omstandigheid.

Vervolgens beroept betrokkene zich op zijn duurzame relatie met mevrouw [N.T.], die een verblijfsvergunning heeft voor België. Hij toont deze relatie evenwel niet aan. Het enkele feit dat hij op hetzelfde adres met mevrouw [T.] verblijft, is geen bewijs van een duurzame relatie. Hij stelt ook dat zij twee kinderen van hem heeft, maar dat hij er niet in slaagt zijn kinderen te erkennen. Het consulaat van Kazachstan zou geen medewerking verlenen om de documenten te verkrijgen die hij nodig heeft voor de erkenning (eigen geboorteakte, attest van ongehuwde staat etc.). We merken evenwel op dat betrokkene deze bewering met geen enkel document ondersteunt. We hebben dit argument bijgevolg niet in zijn voordeel weerhouden. Hij zou zijn advocaat inmiddels opdracht hebben gegeven om een procedure tot onderzoek van het vaderschap in te stellen. Hij kan het verloop van deze procedure echter ook in het land van herkomst afwachten.

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van 9bis van de wet van 1980.

De overige elementen (dat betrokkene sinds 2010 in België verblijft, sociale banden heeft, Nederlands heeft geleerd, werkwilbig is, geen fraude heeft gepleegd en er geen gevaar is voor de openbare orde) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9§2 van de wet van 15.12.1980”

1.3. Op 22 juli 2014 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad werpt ambtshalve op dat het verzoekschrift een middel ontbeert m.b.t. de tweede bestreden beslissing. De *“Rechtsmiddelen”* zijn duidelijk gericht tegen *“De beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf”*. Het beroep is derhalve onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Gelet op wat kan worden gelezen in het verzoekschrift gaat de Raad ervan uit dat verzoeker in een enig middel de schending beoogt op te werpen van de zorgvuldigheidsplicht, van het beginsel van de redelijke termijn en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Verzoeker betoogt als volgt:

“De beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf werd genomen integenstrijd met het algemeen principe van goede administratie in die zin dat de administratie dient in elk geval het volledig dossier van de geadmistrateerde nalezen vooraleer een beslissing te nemen. In het geval, heeft de administratie zichtbaar de stukken door de dienst Burgerlijke Stand van Maaseik later bijgevoegd in het administratief dossier van de aanvrager niet bekeken.

Inderdaad, om een beslissing te nemen, dient een goede administratie het dossier in acht te nemen als het is op de dag van de beslissing en niet op de dag van de aanvraag.

In het casu, was de motivatie van de weigering geperimeerd, verouderd, op de dag van de beslissing.

Het is onbegrijpbaar dat de administratie heeft, in tegenstrand met principe van goede administratie, elf maanden genomen om een beslissing te nemen die niet meer kadreerde met de feiten, en met het administratief dossier. Na elf maanden, heeft een normale functionaris tijd genoeg om de laatste stukken, een paar bladjes die boven het dossier liggen nog te lezen.

De beslissing heeft tevens artikel 41 van de Charter voor Fundamentele Rechten van Europese Unie, die eist dat elke beslissing aan een geadmistrateerd bekendgemaakt wordt pas genomen ingeval van negatieve effecten op het verblijfsrecht na informatie hierover en directe contacten. Wat de tegenpartij niet deed.”

3.2. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. Verzoekers betoog dat de verwerende partij elf maanden de tijd genomen heeft om de eerste bestreden beslissing te treffen mist feitelijke grondslag aangezien verzoeker de in punt 1.1. bedoelde aanvraag heeft ingediend op 12 maart 2014 en de eerste bestreden beslissing op 22 juli 2014 getroffen werd, wat een behandelingsduur van vier maanden impliceert.

3.4. De in punt 1.1. bedoelde aanvraag bevindt zich in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat verzoeker onder het kopje “2.1. Buitengewone omstandigheden die het aanvragen van een verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9 bis bijzonder moeilijk maken” onder meer het volgende had aangehaald:

“Verzoeker wens zijn kinderen te erkennen, hetgeen evenwel op problemen stuit omdat hij slechts zeer moeizaam aan de nodige documenten (eigen geboorteakte, attest van ongehuwde staat etc., voorzien van apostile) geraakt. Het consulaat van Kazachstan verleent geen medewerking terwijl het nagenoeg onmogelijk is om van uit Kazachstan documenten te laten overmaken, zodat verzoeker ondergetekende inmiddels opdracht heeft gegeven om een procedure tot onderzoek van vaderschap in te stellen.”

3.5. Gelet op het gestelde in punt 3.4. waaruit blijkt dat er geen documenten kunnen voorgelegd worden inzake de erkenning of erkenningsprocedure van de betrokken kinderen, stelt de eerste bestreden beslissing terecht, “Hij stelt ook dat zij twee kinderen van hem heeft, maar dat hij er niet in slaagt zijn kinderen te erkennen. Het consulaat van Kazachstan zou geen medewerking verlenen om de documenten te verkrijgen die hij nodig heeft voor de erkenning (eigen geboorteakte, attest van ongehuwde staat etc.). We merken evenwel op dat betrokkene deze bewering met geen enkel document ondersteunt. We hebben dit argument bijgevolg niet in zijn voordeel weerhouden. Hij zou zijn advocaat inmiddels opdracht hebben gegeven om een procedure tot onderzoek van het vaderschap in te stellen. Hij kan het verloop van deze procedure echter ook in het land van herkomst afwachten.”

3.6. Uit de stukken die verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift blijkt dat de gemachtigde beambte van de burgerlijke stand van de gemeente Bree op 17 december 2014 in de kantlijn van de aktes inzake de aangifte van de geboorte van T.Y. en T.Y. noteerde dat ze erkend werden door verzoeker, dit volgens aktes verleden voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Maaseik op 5 december 2014. De bestreden beslissing werd getroffen op 22 juli 2014. Verwerende partij kan dan ook niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met de erkenning door verzoeker van de betrokken kinderen, aangezien deze zich definitief heeft voltrokken nadat de eerste bestreden beslissing getroffen werd.

3.7. Verzoeker beroept zich op het recht op horen zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Dat recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34). Voorts stelt vaste rechtspraak van het Hof dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben.

3.8. Verzoeker had in casu de mogelijkheid om bij zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag alle elementen en documenten over te maken ter ondersteuning hiervan. De Raad ziet niet in wat verzoeker nog bijkomend had kunnen meedelen aan de verwerende partij, mocht hij gehoord geweest zijn, dat tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden, aangezien de erkenning van de kinderen slechts definitief rond was in december 2014 en verzoeker dus voordat de eerste bestreden beslissing getroffen werd niet meer had kunnen meedelen aan de verwerende partij dan wat hij al meegedeeld had in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag, namelijk dat hij bezig was met de betrokken kinderen te erkennen. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij toch elementen of stukken had meegedeeld die tot een andersluidende beslissing hadden kunnen leiden. Een schending van het hoorrecht kan dan ook niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA